

RUFI THORPE

**MARGO JE
KRATKA S LOVOM**

S engleskoga prevela
Iva Antoliš

PULS

Za tebe

PRVO POGLAVLJE

Upravo se spremate početi s čitanjem nove knjige i da budete posve iskreni, osjećate se pomalo napeto. Početak romana sličan je prvom spoju. Nadate se da će vas od prvih redaka obuzeti neka neodoljiva čarolija, da ćete utonuti u priču kao u vruću kupku, potpuno se prepuštajući. Međutim, nada je ipak prigušena, zapravo očekujete da ćete samo čuti mnogo imena i tek pristojno pratiti, kao da ste na darivanju djeteta žene koju jedva poznajete. Što je u redu, koliko ste se samo puta s vremenom zaljubili u knjige koje vas nisu osvojile već prvim ulomkom. Međutim, to vas ne sprečava da svejedno poželite da vas osvoje, da vam priđu u tami vašeg uma i poljube vas u grlo.

MARGOINU PROSLAVU SKORAŠNJEG rođenja bebe organizirala je Tessa, vlasnica restorana u kojem je radila. Zaključila je da bi bilo zabavno da torta bude u obliku krupnog kurca, možda zato što Margo nije bila udana i imala je devetnaest godina, pa nije smjela piti, ili pak zato što je ostala trudna sa svojim profesorom s fakulteta. Tessa je bila vrsna slastičarka. Osobno je pripremala sve deserte koje su posluživali u restoranu. Dala si je truda s tortom u obliku penisa: ručno oblikovan, trodimenzionalan falus, dvanaest biskvitnih kora premazanih mat ružičastom kremom. Ugradila je ručnu pumpu, a nakon što

su otpjevali »Bebu dobit ćeš ti« na melodiju pjesmice *Sretan rođendan ti*, nakon što je Margo puhala svjećice — zašto? nije slavila rođendan — Tessa je snažno stisnula pumpu, na što je bijeli puding štrcnuo iz vrška torte pa iscurio niz bočne strane. Tessa je oduševljeno klicala. Margo se pretvarala da se smije, a poslije je plakala u toaletu.

Margo je znala da je Tessa ispekla tortu zato što je voli. Tessa je istovremeno bila i zlobna i brižna osoba. Jednom prilikom, kad je Tessa saznala da mladi pomoćni kuhar nema osjet okusa ni mirisa jer ga je kao tinejdžera netko skoro nasmrtno pretukao, poslužila mu je tanjur pjene za brijanje i zemlje za lončanice, tvrdeći da je riječ o novom desertu. Zaustavila ga je tek nakon što je pojeo dva velika zalogaja.

Margo je znala da Tessa pokušava umanjiti ozbiljnost tužne situacije. Uvijek bi pretvarala tragediju u karneval. Ali činilo se nepravednim što je jedina ljubav koja se nudila Margo tako manjkava i bolna.

Margoina mama, Shyanne, rekla je Margo da bi trebala pobaciti. Njezin profesor histerično je ponavljao da bi Margo trebala pobaciti. Zapravo, nije bila sigurna da uopće želi zadržati bebu, koliko im je oboma željela dokazati da je ne mogu prisiliti da ih poslušaju. Nije joj bilo ni na kraj pameti da će ih u tom slučaju rjeđe viđati. Ili, što se tiče profesora, da će sva interakcija posve prestati.

Iako je Shyanne na koncu prihvatila Margoinu odluku, čak ju je pokušala podržati, podrška koju je nudila nije uvijek bila korisna. Kad su Margo krenuli trudovi, njezina je mama zakasnila u bolnicu četiri sata jer se vozila gradom u potrazi za dobrim plišanim medvjedićem. »Nećeš vjerovati, Margo, ali na kraju sam se vratila u Bloomingdale's jer su imali najboljeg!«

Shyanne je radila u robnoj kući Bloomingdale's posljednjih petnaest godina. Pogled na majčine noge u tankim crnim najlonkama bila je jedna od Margoinih najranijih uspomena. Shyanne je prema njoj pružila medvjedića, koji je bio bijel, a lice mu je izgledalo kao da ga muči zatvor. Progovorila je visokim, cičavim glasom: »Istisni tu bebu, želim upoznati svog prijatelja!«

Shyanne je nanijela toliko parfema da se Margo skoro obradovala kad je mama sjela u kut i počela igrati poker na mobitelu. PokerStars. To je bio njezin đir. Žvakala je žvaku i igrala poker cijelu noć, rasturajući luzere. Tako ih je Shyanne zvala, druge igrače: *luzeri*.

Jedna je medicinska sestra bila bezobrazna i rugala se imenu koje je Margo odabrala. Margo je bebu nazvala Bodhi, kao *Bodhisattva*, što je čak i njezinoj mami bilo glupo, ali Shyanne je ošamarila medicinsku sestru, čime je izazvala pravu strku. U tom trenutku Margo je najdublje osjetila majčinu ljubav, pa će se još godinama prisjećati tog šamara i savršenog izraza iznenađenja na sestrinu licu.

Ali to se dogodilo nakon epiduralne i cijele noći tijekom koje je bila žedna kao bijesan pas. Iako je preklinjala da joj daju komadiće leda, dobila je žutu spužvu za cuclanje, a svi znaju da spužve odlično utažuju žeđ. »Koji kurac«, pitala je Margo o spužvi u ustima, koja je imala okus po limunu. Bilo je to nakon što je tiskala i pokakala se na stolu, a njezin je porodničar izgledao toliko zgađeno dok je brisao površinu da je Margo viknula: »Ma dajte, sve ste već vidjeli!« Na to se nasmijao. »U pravu ste, u pravu ste, jesam, mama, a sad još jednom jako stisnite.« A potom čarolija Bodhijeva skliskog, ljubičastog tijela kad su ga stavili na njezina prsa, omotanog ručnicima, čvrsto zatvorenih očiju. Odmah se zabrinula da je previše žgoljav. Noge su mu izgledale posebno nerazvijene, kao da je punoglavac. Imao je samo dva kilograma i sedamsto grama. Voljela ga je. Toliko ga je voljela da joj je odzvanjalo u ušima.

TEK KAD SU je otpustili iz bolnice, Margo je počela paničariti. Shyanne je već propustila jednu smjenu radi poroda, pa nije bilo šanse da dobije još jedan slobodan dan kako bi pomogla Margo da se vrati kući. Uostalom, Shyanne je pristup bolnici tehnički bio zabranjen nakon što je ošamarila onu medicinsku sestru. Margo je rekla mami da će sve, naravno, biti u redu.

Ali dok se izvozila s parkirališta s bebom koja je urlala u plastičnom kavezu autosjedalice, Margo je imala osjećaj da pljačka banku. Njegovi su krici bili tako sluzavi i slabašni da joj je srce tuklo kao ludo, a tresla se tijekom svih četrdeset pet minuta vožnje do kuće.

Parkirala je na ulici jer je njihovu stanu pripadalo samo jedno parkirno mjesto, međutim, kad je pokušala izvaditi Bodhija sa stražnjeg sjedala, otkrila je da ne razumije kako funkcionira ručica za otpuštanje sjedalice. Stiskala je dugme; postoji li još jedno koje bi trebala istovremeno pritisnuti? Počela je lagano tresti sjedalicu, pazeći da ne drma prejako. Svi su izričito rekli da se bebu ne smije tresti. Bodhi je izbezumljeno plakao, a Margo je razmišljala kako beba nema dovoljno kalorija za potrošnju ovolike količine energije, pa će umrijeti prije nego što uopće stignu do stana!

Nakon pet minuta čiste panike konačno se sjetila da ga može jednostavno otkopčati. Petljala je po bizarno divovskoj kopči na prsima i stiskala glupo crveno dugme kopče kod prepona s traženom nadljudskom snagom (mislim stvarno, činilo se da su dizajneri sjedalice neka obitelj alpinista, koji su naviknuli visjeti sa stijena na vršcima prstiju, a potom su odlučili dizajnirati opremu za bebe); oslobodila ga je, ali nije imala pojma kako bi trebala prenijeti tu sićušnu, krhku stvar i sve svoje torbe. Šavovi u nižim predjelima već su je boljeli kao ludi, duboko je požalila taštinu koja ju je natjerala da spakira traperice za povratak kući, ali vrijedi istaknuti da ih je uspjela zakopčati.

»Dobro«, rekla je ozbiljno Bodhijevom sićušnom tijelu, ljubičastocrvenom licu i čvrsto zatvorenim očima. »Ne miči se.« Spustila ga je na suvozačko sjedalo, kako bi prebacila remenje torbe za pelene i torbe za bolnicu preko ramena, tako da se križalo na prsima kao pojasevi za metke. Zatim je podigla sićušnu bebu i odgegala se do oronulih smeđih zgrada Park Placea. Nisu to bili loši stanovi, skriveni iza benzinske pumpe uzbudljivog imena Fuel Up!, ali u usporedbi s vese-

lim, zaigranim šarenim kućicama iz 1940-ih koje su krasile ostatak ulice Park Place izgledao je poput nezvanog gosta.

Dok se penjala vanjskim stubištem na kat, bila je prestravljena od pomisli da će spontano ispustiti bebu, a njegovo maleno tijelo, nalik prepelici, pasti u zajednički bazen zagušen lišćem. Margo je ušla u stan, pozdravila cimericu na kauču – najsimpatičniju, Suzie, koja je voljela LARP¹ i ponekad se čak radnim danima maskirala u vilenjaka. Kad se konačno dokopala svoje sobe, zatvorila vrata, zbacila torbe i sjela na krevet podojiti Bodhija, Margo se osjećala kao da je proživjela rat.

Ne želim uvrijediti ljude koji su doslovno bili u ratu; samo želim reći da je ta razina stresa i fizičkog napora bila daleko iznad svega što je Margo doživjela do tog trenutka. Dok ga je dojila, uporno je razmišljala, *najebala sam, najebala sam, najebala sam*. Zato što je svuda oko sebe osjetila jeku praznog prostora u kojem nikome nije stalo do nje, u kojem se nitko ne brine za nju i ne pomaže joj. Bilo bi jednako da bebu doji u napuštenoj svemirskoj postaji.

Držala je savršenu torbicu koja je bila njegovo toplo tijelo i promatrala namršteno lišće, sićušne uvale njegovih nosnica, misteriozno lijepe i zaobljene. Pročitala je da se bebine oči mogu usredotočiti samo na predmete udaljene otprilike četrdeset pet centimetara, što je točna udaljenost do majčina lica tijekom dojenja, a on ju je sada gledao. Što je vidio? Bilo bi joj grozno ako bi mogao vidjeti da ona plače. Kad je zaspa, nije ga spustila u krevetić kako je trebala; legla je pokraj njega na krevet, svjesna da joj istječe baterija svjesnosti. Bojala se zaspati jer je bila osamljena, jedina skrbnica ovog sićušnog bića, ali tijelo joj nije ostavilo izbora.

¹ LARP (skraćena za engl. *Live Action Role Play*) – igranje uloga uživo. Aktivnost u kojoj igrači utjelovljuju likove u priči pa slijedeći pravila igre biraju i izvode razne akcije u ime svojih likova, ovisno o narativu i ciljevima igre. Slično stolnim RPG igrama (npr. *Dungeons & Dragons*), ali LARP igrači kreću se, govore i djeluju u stvarnom prostoru. Često nose kostime prilagođene žanru, mjestu i vremenu radnje. (op. prev.)

NAUČILA SAM POJMOVE *prvo lice*, *treće lice* i *drugo lice* u srednjoj školi. Mislila sam da nemam više što naučiti po pitanju perspektive pripovijedanja sve dok nisam upoznala Bodhijeva oca u jesen 2017. Mark je držao kolegij o nemogućim ili malo vjerojatnim perspektivama. Sjećam se kako je jednoga dana Derek, dečko iz grupe, pokušavao amaterski psihoanalizirati protagonista novele, a Mark mu je uporno govorio: »Glavni lik nije stvarna osoba.«

»Ali u knjizi je stvarna osoba«, rekao je Derek.

»Da, u smislu da nije predstavljen kao mačka ili robot«, odgovorio je Mark.

»Dakle, samo kažem da u knjizi ima granični poremećaj ličnosti.«

»To nije zanimljiv pristup knjizi.«

»Možda vama nije,« rekao je Derek, »ali meni je zanimljivo.« Nosio je crnu kapu, a vidjelo se da mu je kosa ispod prljava, beživotna i mekana, kao krzno bolesne mačke. Bio je vrsta dečka kakve nikad nisam privlačila u romantičnom smislu, pa nisam puno razmišljala o njima. Vjerojatno je gledao mnogo stranih filmova.

»Ali lik ne bi bio zanimljiv da je stvarna osoba«, rekao je Mark. »Ne biste poželjeli upoznati takvu osobu, nikad se ne biste prijateljili. Zanimljiv je samo zato što nije stvaran. Lažnost pobuđuje zanimanje. Zapravo, bio bih spreman otići toliko daleko da kažem da sve što je istinski zanimljivo zapravo nije posve stvarno.«

»Stvarne stvari su dosadne, nestvarne stvari su zanimljive, kužim«, odgovorio je Derek. Vidjela sam mu samo zatiljak, ali zvučao je kao da koluta očima, što je bilo drsko čak i za njega.

»Poanta je u tome«, rekao je Mark, »da pripovjedač ne postupa ovako ili onako zato što ima granični poremećaj ličnosti. Postupa ovako ili onako zato što ga autor *prisiljava*. Ne pokušavate ostvariti odnos s likom. Pokušavate ostvariti odnos s autorom *kroz* lik.«

»Dobro,« rekao je Derek, »to već zvuči manje glupo.«

»U redu,« odgovorio je Mark, »zadovoljit ću se s manje glupim.«

A potom su se svi nasmijali kao da smo postali dobri prijatelji. Nisam rekla ni riječi na tom satu. Nisam progovorila ni na jednom kolegiju. Iskreno mi nije palo na pamet da bih trebala. Profesori su uvijek tvrdili da sudjelovanje ulazi u završnu ocjenu. Davno sam naučila da blefiraju. Nije mi bilo jasno zašto bi itko odlučio progovoriti tijekom predavanja, ali uvijek bi se našle osoba ili dvije koje bi cijelo vrijeme blebetale kao da je profesor voditelj neke kasnovečernje emisije, a oni obožavana zvijezda koja je došla promovirati film vlastitom inteligencijom.

No onoga dana kad nam je vratio naše prve eseje, Mark je zatražio da ostanem nakon predavanja.

»Što radite ovdje?« upitao me.

»O, upisana sam na kolegij«, odgovorila sam.

»Ne,« rekao je, »ovaj seminarski rad.«

Vidjela sam da drži moj esej. Primijetila sam peticu napisanu crvenom kemijskom, ali glumila sam da sam zabrinuta. Nisam sigurna zašto. »Seminar nije bio dobar?«

»Esej je izvrstan. Pitam zašto ste na dvogodišnjem fakultetu u Fullertonu. Mogli biste studirati bilo gdje.«

»Što,« pitala sam smijući se, »kao na Harvardu?«

»Da, na Harvardu.«

»Mislim da te ne prime na Harvard samo zato što znaš napisati dobar esej iz engleskog.«

»Upravo zato te prime na Harvard.«

»O«, rekla sam.

»Biste li željeli otići nekad na kavu?« upitao me. »Mogli bismo još malo porazgovarati o ovome.«

»Može«, odgovorila sam. Nisam imala pojma da ga zanimam. Uopće mi nije palo na pamet. Bio je oženjen, nosio je prsten,

bio je u kasnim tridesetima, dovoljno star da nisam razmišljala o njemu na takav način. Ali čak da sam znala njegove namjere, svejedno bih željela otići na tu kavu.

Bio mi je profesor, a iz nekog razloga zbog te misteriozne titule nije mi djelovao kao punokrvno ljudsko biće. Isprva mi je bilo teško zamisliti da bih mu mogla povrijediti osjećaje ili na bilo koji način utjecati na njega. Također ga nisam moralno osuđivala. Prihvatila sam ga takvog kakav je bio, kao da je zaslužio pravo da bude štreber, čudak i preljubnik zato što je bolji i pametniji od drugih ljudi, bolji i pametniji od mene. Mark mi se činio luckastim i tajnovito beskorisnim, kao i grad Fullerton.

Fullerton zapravo nije ništa bogatiji od mjesta gdje sam odrasla, u Downeyju, ali ima posve drukčiju atmosferu zbog sveučilišta: Državnog kalifornijskog sveučilišta Fullerton i njegova mlađeg brata, dvogodišnjeg fakulteta Fullerton. U Downeyju možeš jesti precijenjenu morsku hranu u mračnim restoranima koji pulsiraju tehno glazbom ili čekati sat vremena u redu za slatke rollice u Porto'su, dostojne objave na Instagramu. S druge strane, Fullerton kao da je grad kojim upravljaju stare usidjelice. Ima toliko zubara i poreznih savjetnika da bi čovjek pomislio da ljudi ne rade ništa drugo. Čak su i domovi studentskih bratstava izgledali slikovito i bezopasno u sjeni zrelih brijestova. Novac u Fullertonu nije dolazio iz industrije. Dolazio je iz izvora povezanih s obrazovanjem, fakulteti su bili dovoljan razlog da stanarina ostane visoka, a dolari slobodno teku. Mark je bio dio svega toga. Kao ukrasna zvonca u ljudskom obliku, klatio se nezgrapno s veličanstvenog stabla visokog obrazovanja.

Zato sam isprva imala osjećaj da odnos moći ide u moju korist. Iako je bio profesor, nisam previdjela njegove slabosti: nipošto mi nisu promakle njegove sulude hlače (zeleni! samt!), njegove cipele (sandale Birkenstock!), pohabani primjerak *Beowulfa* koji je virio iz njegove poštarske torbe (poštarske torbe!).

On je mene doživljavao skoro kao lik iz knjige. Nije se mogao načuditi tetovaži Kermita koju sam imala na boku.

»Zašto Kermit?« upitao je kad smo prvi put spavali zajedno, trljajući Kermitovo maleno zeleno tijelo vrškom prsta.

Slegnula sam ramenima. »Željela sam tetovažu. Sve drugo su bili noževi ili zmije ili neke ozbiljne stvari, a ja nisam ozbiljna osoba.«

»Kakva si osoba?«

Promislila sam. »Sentimentalna.«

»Sentimentalna!« uzviknuo je.

»Da, sentimentalna«, rekla sam. »Mislim, vjerovala sam u Djeda Božićnjaka do dvanaeste godine. Ne znam, sentimentalna sam!«

»Nikad nisam upoznao nekoga tako osebjunog«, rekao je s divljenjem.

To je djelomice razlog zašto sam mu izbjegavala reći za svog oca. Neki ljudi štiju profesionalne hrvače, drugi ih gledaju svisoka, a brinula sam se da bi Mark mogao biti osoba koja štije stvari na koje gleda svisoka. Znala sam da bi mu moja cirkusantska obiteljska loza odmah postala fetiš.

Što su stvari bile lažnije, više su ga zaokupljale — zato je Mark volio perspektivu: kako je očigledno lažna, a silno se trudi biti stvarna, što na neki čudan način pokazuje koliko je lažna. »Način promatranja mijenja ono što vidiš«, rekao mi je.

ISTINA JE DA mi pisanje u trećem licu pomaže. Mnogo mi je lakše suosjećati s Margo koja je postojala u to doba nego pokušavati objasniti kako sam i zašto učinila sve što sam učinila.

ONO ŠTO ME jako zbunjivalo s Bodhijevim tatom bilo je to što sam, naravno, spavala s njim samo zato što je imao moć, zato što je bio profesor engleskog, mog omiljenog predmeta. A ipak, u velikoj me je mjeri potaknuo upravo time što je uporno ponavljao da je moć u mojim rukama. Tko ju je zapravo imao? Nekoć sam puno vremena trošila razmišljajući o tome.

Ako ostavimo po strani što me oplodio i donekle mi uništio život, Mark mi je značajno pomogao s pisanjem. Pročitao je svaku rečenicu mojih eseja, dotaknuo se svake od njih i načina kako bi se mogle poboljšati. Dao bi mi peticu, a potom bi zahtijevao da ga svejedno napišem ispočetka. »Ono što ti jesi,« rekao je, »previše je važno da se ne bi poliralo.« Izdvojio bi rečenicu koju sam napisala, zahtijevajući: »Što si ovdje pokušavala reći?« Odgovorila bih mu, mucajući, što sam željela izraziti, na što bi rekao: »Onda jednostavno reci tako. Nemoj okolišati.«

Veza je počela tek nakon što mi je nekoliko tjedana pomagao na ovaj način. Jednog dana imala sam zakazane konzultacije u njegovu kabinetu. Kad sam stigla, rekao je da se ne može fokusirati i zamolio da se nađemo neki drugi dan, rekla sam da nema problema. No na kraju smo napustili zgradu u isto vrijeme, što se pretvorilo u zajedničku šetnju. Žalio se na sve, iznio je svoje frustracije odsjekom, ženom i djecom, koliko se zarobljeno osjeća u svom životu. »A čak ni ne zaslužujem svoj usrani život«, rekao je. »Ja sam užasna osoba.«

»Niste«, rekla sam. »Vi ste divan profesor! Puno ste vremena utrošili da mi pomognete.«

»A svaku sekundu očajnički sam te želio poljubiti.«

Nisam znala što bih rekla. Mislim, u neku ruku sam bila zatreskana u Marka na srednjoškolski način, ali uopće nisam razmišljala o ljubljenju. Samo bih se ozarila i obradovala kad god bi me pohvalio.

Padala je kiša i hodali smo u krug oko kampusa. Nismo imali kišobrane, ali oboje smo nosili jaknu s kapuljačom. Stali smo ispod ogromnog stabla eukaliptusa.

»Smijem li te poljubiti?« upitao me.

Kimnula sam. Mislim, doslovno nisam mogla zamisliti da odbijem. Učinila bih što god da je tražio. Bio je nizak, imao je možda metar šezdeset pet, nikad nisam poljubila tako niskog dečka, a bilo je nekako zgodno jer smo oboje nosili kapuljače

zbog kiše. Ali već tad sam si mislila — *otvoreno se ljubimo na kampusu? Ovo je jako loša ideja.*

Kad se sve između nas završilo, Mark se ponašao silno djetinjasto, a ja sam morala preuzeti ogroman dio odgovornosti za ono što smo učinili, pa se više uopće nisam osjećala iskorišteno. Osjećala sam se... bijesno. Da je stvarno bio odrasla osoba, do svega skupa ne bi ni došlo.

PRVI PUT KAD je Mark došao u Margoin stan, nosio je šiltericu i sunčane naočale, kao da pokušava pobjeći *paparazzima*. Margo se nije trudila čistiti ni spremati stan za njegov posjet, nije joj bilo neugodno što će Mark vidjeti uprljanu, baršunastu ružičastu sofu ili zapetljane kablove koji vise iz televizora. Njezin krevet bez okvira, samo madrac s podnicama na podu. Ništa je od toga nije mučilo. Došao je pojebati devetnaestogodišnjakinju — što je pobogu očekivao?

»Imaš cimerice«, rekao je.

»Rekla sam ti da imam cimerice«, odgovorila mu je.

»Nisam mislio da će biti kod kuće.«

»Je l' to pivo?« upitala je Suzie.

Mark je doista držao pakiranje od šest boca piva u ambalaži koja je izgledala nekako čudno medicinski. Red Stripe. Margo nikad u životu nije vidjela takvu vrstu piva. Nisu je nudili u restoranu u kojem je radila. Ostao je u sunčanim naočalama u stanu.

»Makni ih«, rekla je Margo i pokušala mu ih skinuti s lica.

Odmaknuo ju je. »Imaju dioptriju.«

»Plati prolaz«, rekla je Suzie i pružila ruku kako bi primila pivo.

»Molim?«

»Daj joj pivo«, rekla je Margo smijući mu se. Pritiskao je boce uz prsa kao dijete koje ne želi dijeliti.

»Koliko imaš godina?« upitao je Suzie. »Isuse, Margo, nisam želio...«

»Dovoljno godina da kažem dekanu, a sad plati prolaz«, zarežala je Suzie.

»Ovo je bila velika greška«, rekao je Mark.

»Izvoli«, rekla je Margo, izvukla jedno pivo iz pakiranja i stavila ga Suzie u ruku.

»Prolaz je plaćen«, zaključila je Suzie.

»Idemo u moju sobu«, rekla je Margo.

Mark ju je slijedio niz hodnik, pokraj soba druge dvije cimerice, Veće Kat i Manje Kat, do njezinih vrata.

»Dobro došao.« Otvorila mu je vrata. »Ovdje nastaje čarolija.«

Iako je Mark zapravo nije privlačio, seks je bio iznenađujuće ugodan. Dotad je spavala s dva dečka. Prvi je bio njezin srednjoškolski dečko, Sebastian, koji je imao najboljeg psa na svijetu, ovčara po imenu Remmy, čija je glava blago mirisala po kikirikiju, a definitivno ga je voljela više nego Sebastiana. A drugi je bio momak kojeg je susrela tijekom upoznavanja brucoša u prvom tjednu nastave, a koji poslije više nikad nije razgovarao s njom. Mark je u krevetu bio drukčiji od obojice. Bio je neobrezan, što je bilo zanimljivo. Nije stigla istražiti elastičnost kože njegovog penisa koliko joj je srce željelo. Ali također je bio Strastven s velikim S. Kad su se prvi put seksali, stajali su uspravno, ona je bila pritisnuta uza zid. Bilo je nepraktično i neudobno, ali Margo je pretpostavila da je dio neke njegove maštarije. Nije vidjela svrhu seksa uz zid ako nije riječ o maštariji.

Kad se završilo, sjeo je na njezinu radnu stolicu i zavratio se. Margo je otišla do kupaonice pišati kako ne bi dobila upalu mjehura, a kad se vratila, kopao je po ladicama stola.

»Što radiš?« pitala ga je.

»Tako se šetaš, u donjem rublju?« upitao je dižući pogled.

»Sve smo cure«, odgovorila je. »Zašto mi kopaš po stolu?«
»Samo sam znatiželjan.«

Uzrujala bi se da je imala išta zanimljivo u ladicama. Ako želi proučiti njezin grafički kalkulator s razbijenim zaslonom, slobodno. Nikad neće pronaći njezine tajne. Nije ih imala. Ili ih je imala, ali čuvala ih je nekako iznutra, skrivene čak i od nje same. Na primjer, Mark joj se zapravo nije sviđao, a tajna o njezinu preziru bila je presavijeno obećanje koje čeka u ladici njezine nutrine.

»Zna li tvoja žena za ovo?« upitala je.

»Uh, ne.« Zavrtio se na stolici.

»Ali ovo si već radio?«

»Sa studenticom? Nisam.«

»S drugim ženama?«

Prestao se vrtjeti i činilo se da razmišlja o odgovoru. Otvorio je čudno pivo koje je donio. Poslužio se rubom radnog stola kako bi ga odčepio, a Margo je bila zapanjena njegovim bezobrazlukom.

»Nikome nisam rekao«, odgovorio je.

»Što?« pitala je i legla na krevet, svjesna da se trudi izgledati zgodno u donjem rublju, malo je isturila bok dok je ležala na jastucima. Čula je kroz hodnik kako jedna od cimerica povraća. Vjerojatno Manja Kat, koja je često povraćala. Stvari su ulazile i izlazile iz njezinog tijela hirovitošću kakvu Margo nije mogla zamisliti.

»Spavao sam sa ženinom sestrom na našu prvu bračnu noć.«

Margo se zaprepastila. »Bože, stvarno si loša osoba!«

Kimnuo je namrštenog čela. »Stvarno jesam.«

»Ali onda si prestao spavati s njezinom sestrom.«

»Aha. Mislim, ponovilo se još nekoliko puta kad smo se vratili s medenog mjeseca, ali nakon toga smo prestali, da.«

»Jesi li imao grižnju savjesti?« Bilo je teško proniknuti što muškarci osjećaju, shvatila je. Uvijek se pitala kako njezin otac

može ostati tako nedirnut njezinom potrebom za njim, kako može spakirati torbu i otići bez pozdrava prije nego što se Margo probudi. Kad je bila dijete, pretpostavila je da se drukčije ponaša sa svojom pravom djecom, ali kad je odrasla i bolje ga upoznala, shvatila je da je isti sa svojom suprugom i klincima. Bio je to život hrvača. Uvijek se ukrcavaš na neki avion. Eto gdje je želio biti: naguran u unajmljenom autu s još dva muškarca teška sto trideset kilograma, psihotično nasilna i ovisna o lijekovima protiv bolova. Možda mu običan svijet nikad nije bio posve stvaran.

»Ovo će zvučati sjebano, ali zapravo nisam«, odgovorio je. »Samo sam se pretvarao da se to nikad nije dogodilo. A budući da ona nije znala što sam učinio, bilo je kao da ni nisam.«

PISAO JOJ JE poeziju, na kraju se skupilo desetak pjesama, ali ova joj je bila najdraža:

GLADAN DUH

U mraku, okrećemo se jedno drugome
Kao izobličene golubice,
Zbunjeni posjedovanjem tijela.

Ne osjećam ništa,
Nastavi me dirati,
Ne osjećam ništa.
Ja sam gladan duh.

Pokušavamo pojesti jedno drugo
Ali kao da pokušavamo trčati u snu,
Mračan led stvarnosti lomi se oko nas.